

Tevand og Kaffe, men for hele Industrien, der er baseret paa Forbruget af Sukker, og den er meget enorm i England. Naar den ærede Ordfører derfor før nævnte, at England nu sluttede sig til Konferencen om Ophævelsen af Eksportpræmien, er det meget rigtigt, men det er netop fordi de sukkerproducerende Kolonier, som de have, ere interesserede i at faa denne Eksportpræmie afskaffet, thi Sukkeret staaar saa lavt i England, hvortil de eksportere, og de ere lige saa vanskeligt stillede som andre Lande, der skulle eksportere til England. De kunne ikke konkurrere med Tyskland, der aarlig betaler enorme Summer, for at en Del af dets mest velstillede Jordbrugere kunne dyrke Sukker. Men England kan ikke for sit eget Vedkommende være særligt tjent med, at Sukkerpræmien falder væk, netop fordi det derved har sit Sukker saa overordentlig billigt og netop derpaa har grundet en overordentlig stor Industri. Det er derfor meget rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at kan England ikke faa Eksportpræmien ophævet, som det slet ikke er saa hidsigt paa, er det villigt til at give sine Kolonier en Godtgørelse. Og dette er jo netop, hvad jeg siger, lad os i Himlens Navn ikke understøtte Industrien ved Told, men, naar der er Trang, give vore Landmænd, der dyrke Sukkerroer, et direkte Tilskud ligesom England over for Kolonierne. Sagen er, at for England er det hele ikke en Toldsag, men en politisk Sag at knytte Kolonierne til sig og danne det store, udvidede England, som jo har været tilstrækkelig debatteret i Europas politiske Kredse i de senere Aar og falder ind under Englands Storpolitik i det hele. Men det, at man eventuelt vil give Tilskud til Kolonierne i Stedet for Told, viser netop, hvor kær Eksportpræmien i øvrigt er for England selv. Man dyrker ikke der Roer, men man har et enormt Havebrug paa Landet, og Industrien, Konservesfabrikker m. m. bygge paa de billige Sukkerpriser. Naar det ærede Medlem for Nykøbing (Claussen) tiltraadte Tanken om en Kommission, maa jeg sige, at han har misforstaaet mig lidt. Jeg sagde ikke, vi skulde have en Kommission, der skulde undersøge, hvor Ejendomsbesidderne sidde bedst eller daarligst i det, thi det kommer an paa, hvor forgældede de ere; men jeg vil have foretaget en Undersøgelse af — bortset fra de øjeblikkelige Gældsforhold — hvorvidt Skatteforholdene, som han særlig fremdrog, staa i et saadant Forhold til Jordens Produktivitet, at

man med Rette kunde sige, at Danmarks øvrige Jordbrug burde yde disse elendigt eller uheldigt stillede Folk paa Øerne en Understøttelse. Det kan ikke nægtes, at Øerne ere den fra Naturens Side rigest udstyrede Del af Landet, og Skatten skulde dog staa i nogenlunde samme Forhold til disse Jorders Produktivitet og klimatiske Egenskaber i Sammenligning med Skatterne i de tarvelige Egne. Jeg tror ikke, nogen Kommission vilde komme til det Resultat, at vi burde hjælpe dem. Naar det ærede Medlem talte om de forfærdelige Omkostninger, der have været anvendte til Dræning, da have vi jo ogsaa drænet andre Steder i Landet. Ved Dræning er det altsaa lykkedes at komme over Vanskelighederne med Hensyn til Jordens Fugtighedsforhold og faa Jorden i rigtig god Stand. Men hvorledes mener det ærede Medlem, at vi ere stillede? Vi kunne ikke gøre noget for at forhindre de vældige Storme. Vi kunne ikke gøre noget mod Havgusen eller Nattefrosten, eller mod alle de øvrige Naturforhold, som vi have at kæmpe mod. De Naturforhold, som fremgaa af Jordens Vandrighed, have kunnet overvindes, men vi staa hjælpeløse. Vi kunne beplante en Del af Jylland, men hjælp os dertil . . . (Afbrudelse: „Esbjærg Havn!“) . . . Den kan ikke hjælpe, den kan støtte Jordbruget i dets Drift og Virksomhed, og det er derfor en Selvfølge, at ethvert af Tingets Medlemmer, ogsaa de Herrer Beskyttelsesmænd, kaste sig over Udviklingen af denne Havn; det kan jeg forstaa. Men selve Jordbundsforholdene og Driftsforholdene over for Klimaet kan den umulig beskytte. Det ærede Medlem for Nakskov (Reventlow) henviser til, at man ikke saa godt kunde skille Industrien fra Roedyrkerne. Jeg mener jo, som jeg tillod mig at fremhæve før. Det ærede Medlem udtalte, at denne Sukkerindustri kun havde givet 4 pCt. i Rente, og det var tarveligt. Naa ja, Herregud, for Øjeblikket er Renten af Statsobligationer kun 3½ pCt., saa 4 pCt. er dog noget. Men jeg vil spørge det ærede Medlem, om han virkelig tror paa, at det er alt det Udbytte, de Herrer af Industrien have haft af deres Sukker. Nej, de have haft meget mere. De have først og fremmest haft det, at de i Stedet for de nødvendige Bygninger til en saadan Industri, have bygget Slotte, der skulde bringe Grundlæggernes Nayne til Efterverdenen. De skulde staa som en Pryd for dem selv og for Egnen, og de have kostet en Del mere end nødvendigt for at drive Sukkerindustri. Dernæst tror jeg ogsaa, at det